

DENIȘTI

IEȘIRE 105
21.01.2019

Către
Colegiile teritoriale

În atenția
Birourilor executive

Ref.: Remunerații cuvenite din utilizarea muzicii în regim ambiental în cadrul cabinetelor de medicină dentară/taxe pentru muzica ambiantă din cabinetul de practică

Stimați colegi,

În urma sesizărilor comunicate de mai multe colegii teritoriale cu privire la efectuarea unor vizite în cabinetele de medicină dentară de către reprezentanți ai unor organisme de gestiune colectivă a drepturilor producătorilor de muzică, precizăm faptul că, în ceea ce privește difuzarea de fonograme în cabinetele liber-profesioniștilor, cum sunt și cabinetele de medicină dentară (cabinetele stomatologice) Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare și CJUE), fiind investită cu cererea de interpretare a dreptului Uniunii în cauza C-135/10, Societă Consortile Fonografici (SCF) împotriva lui Marco Del Corso, s-a pronunțat prin Hotărârea Curții (Camera a treia) din 15 martie 2012, printre altele, în sensul că noțiunea „comunicare publică” prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100¹ trebuie interpretată în sensul că nu acoperă situația difuzării gratuite de fonograme într-un cabinet stomatologic, precum cel din acțiunea principală, în cadrul exercitării unei profesii liberale, în avantajul clienței, care beneficiază de aceasta independent de voința sa” și, „prin urmare, o astfel de difuzare nu conferă producătorilor de fonograme dreptul de a percepe o remunerație”².

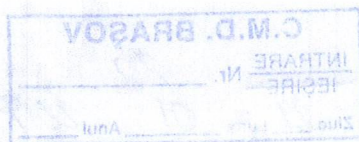
În sinteză, conform comunicatului de presă emis de CJUE (comunicat de presă nr. 25/12)³, s-a reținut în cauza amintită că „Societă Consortile Fonografici („SCF”) desfășoară, în Italia și în afara teritoriului italian, activități de „collecting” în calitate de mandatară în vederea gestionării, a încasării și a repartizării drepturilor producătorilor de fonograme asociați. [...]

Referitor la întrebarea dacă noțiunea „comunicare publică” acoperă și situația difuzării gratuite de fonograme într-un cabinet stomatologic privat, CJUE a precizat „că trebuie apreciată situația fiecărui utilizator, precum și situația tuturor persoanelor cărora le sunt comunicate fonograme protejate. În acest context, trebuie să se țină cont de mai multe criterii complementare, neautonome și interdependente. [...] Raportat la aceste criterii, Curtea statuează

¹ În prezent, Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale a fost codificată și abrogată prin Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale.

² JO C 133/3, 5.5.2012, pct. 2 din dispozitiv.

³ http://europa.eu/rapid/press-release_CJE-12-25_ro.htm

că un medic stomatolog care difuzează gratuit fonograme în cabinetul său privat, în avantajul clienților săi care beneficiază de această difuzare independent de voința lor, nu realizează o „comunicare publică” în sensul dreptului Uniunii.

Astfel, deși un asemenea medic stomatolog intervine în mod deliberat în difuzarea de fonograme, clienții săi formează în mod normal un grup de persoane a cărui alcătuire este stabilă în mare măsură și constituie, așadar, un ansamblu determinat de potențiali destinatari, iar nu „persoane în general”. În ceea ce privește importanța numărului de persoane care au posibilitatea să asculte aceeași fonogramă difuzată de medicul dentist, Curtea constată că, în ceea ce privește clienții unui medic stomatolog, această pluralitate de persoane este una mică sau chiar nesemnificativă, dat fiind că cercul de persoane prezente simultan în cabinetul său este, în general, foarte limitat. În plus, deși clienții se succed, nu este mai puțin adevărat că aceștia sunt prezenți prin rotație și, de regulă, nu sunt destinatarii aceluiași fonograme, în special ai celor radiodifuzate. În sfârșit, o astfel de difuzare nu are caracter lucrativ. Astfel, clienții unui medic stomatolog merg la un cabinet stomatologic privat având ca unic obiectiv să fie tratați, o difuzare de fonograme nefiind un aspect inerent în practica serviciilor de stomatologie. Aceștia beneficiază în mod fortuit și independent de dorințele lor de accesul la anumite fonograme, în funcție de momentul sosirii la cabinet și de durata așteptării, precum și de natura tratamentului care le este efectuat. În aceste condiții, nu se poate prezuma că clientela normală a unui medic stomatolog este receptivă la difuzarea în cauză.

Prin urmare, o astfel de difuzare nu conferă producătorilor de fonograme dreptul de a percepe o remunerație.”

Precizăm că Biroul executiv național a comunicat punctul de vedere mai sus menționat atât Oficiului Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), cât și Uniunii Producătorilor de Fonograme din România (UPFR).

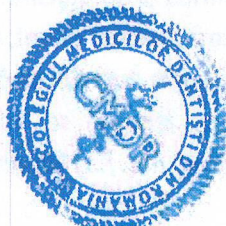
Totodată, apreciem că la nivelul fiecărei forme de exercitare a profesiei/unități sanitare trebuie să țină cont de criteriile și motivarea Curții de Justiție a Uniunii Europene menționate în cuprinsul hotărârii pentru a decide în ce măsură interpretarea oferită de Curte este aplicabilă.

Atașăm prezentei Hotărârea Curții (Camera a treia) din 15 martie 2012 pronunțată în Cauza C-135/10, comunicatul de presă nr. 25/12, precum și adresa CMDR nr. 93/17.01.2019.

Cu considerație,

Președinte CMDR

Prof. dr. Ecaterina IONESCU

Vicepreședinte CMDR

Prof. dr. Norina Consuela FORNA